

[Poul Møller.]

tiske fornemmelse, for de ved særdeles godt, hvori de gode og de dårlige tider består.

Interessant er det imidlertid, at regeringspartierne nu går samlet til valg. Den blok, som det radikale venstre var initiativtager til, da det var gået til valg på samarbejde og ikke blokdannelser, den blok, som det lykkedes den højtærede økonomiminister og den højtærede undervisningsminister at få skabt, denne store politiske blok går nu sammensvejet til valg. Ellers er der ingen mening i åbningstalen, ellers er der ingen mening i at fremlægge en programklæring om, hvad de tre partier vil, og ellers er der jo heller ingen mening i, at radikale penneførere i denne tid skriver advarsler imod at skifte hest i vadedstedet. Dette vadedsted-slagord kan kun udlægges sådan, at man fra det radikale venstres side ønsker at blive på den side af floden, hvor man én gang har placeret sig, og det gør det klart, at væk er den evindelige radikale tale om, at man står frit, denne frihedserklæring, bag hvilken altid gemte sig viljen til at prøve at bekæmpe det parti, jeg repræsenterer, og holde os uden for indflydelse. Bag disse uskyldige fåreklæder gemte der sig altid en stor, styg ulv. Nu er de gået i ulveklæderne, og det gør det enkelt, det gør det bedre. Om der så er kommet noget andet bag klæderne, vil vise sig på valgdagen.

Vælgerne ved i hvert fald, hvor man har det radikale venstre nu, og vælgerne ved også, hvor retsforbundet står: arm i arm med den højtærede statsminister. Retsforbundets 122 000 vælgere bliver ikke denne gang narret af indsmigrende ord, de bliver ikke denne gang lokket til at tro på, at retsforbundet er landets mest antisocialistiske parti, mest liberale parti og største spareparti. De ved nu, at retsforbundet er partiet, der én gang har — som dets ordfører har sagt — reddet socialdemokratiet, og de ved, at retsforbundet er partiet, der er rede til denne redningsaktion én gang til. Altid villig; for retsforbundet kan ikke og vil ikke lade folk være i fred, end ikke socialdemokratiet.

Se, denne falanks, denne blok, som er så kraftig, fordi den er i flertal, denne den største blok, vi har set, siden radikale og socialdemokrater skabte blokken i 1929,

den vil fortsætte, hvis den er stærk nok efter valget, derom er der ingen tvivl. Og hvad vil da regeringen gå til valg på? Vi fik jo en anelse herom, men også kun en anelse, i det ærede medlem hr. Per Hækkerups tale i dag. Det blev kun en anelse, og jeg forstår det godt, for jeg ved jo, at socialdemokratiet skal have et hovedbestyrelsesmøde i den nærmeste fremtid, hvor man skal se at finde ud af, hvad man skal gå til valg på. Derfor var der ikke stort andet i det ærede medlems tale end det, som den højtærede statsminister havde sagt på alle tre partiers vegne. Men én ting kom frem, det samme, vi har kunnet se på plakaterne gennem den sidste måneds tid: at vælgerne skal gøre gode tider bedre, og det er i virkeligheden også en ganske enkel opfordring til vælgerne.

Hvilke vælgere vil ikke gerne være med til at stemme på gode og bedre tider? Det er da klart. Men tror man ikke, at vælgerne kan have deres hovedbrud med at finde ud af, hvem det er, der vil skabe bedre tider? Tror man virkelig, vælgerne tror, at alene det ærede medlem hr. Per Hækkerup eller statsministeren er i besiddelse af nøglen til gode og bedre tider her i landet? Man tror altså selv på den propaganda, man skaber — det er sørgeligt. (*Munterhed*). Det er særdeles trist. Det havde jeg ærlig talt ikke troet om det ærede medlem hr. Per Hækkerup; jeg havde ærlig talt troet, at der simpelt hen her var tale om et lån, et lån af en plakat fra Sverige, for jeg så akkurat den samme plakat i Sverige: Gør gode tider bedre! Dette kunne måske antyde, at disse gode tider ikke har været noget særegent for trekantregeringen. De gode tider er et fælles vesteuropæisk tegn, men det ærede medlem hr. Per Hækkerup gjorde jo alt, hvad han kunne, for ligesom at bortforklare den fælles vesteuropæiske konjunkturfremgang, den konjunkturfremgang, om hvilken professor Hoffmeyer i går sagde, at her var ikke tale om medvind for Vesteuropa, her var tale om en storm, vi har fået på ryggen.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup citerede en artikel om det danske mirakel; han tror altså også på mirakler, han tror altså på, at ved at vi fik den højtærede minister uden portefølje ind i regeringen i maj 1957, fik vi en mirakelmand, en mira-